

## Arrest

nr. 131 212 van 13 oktober 2014  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 mei 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. JESPERS en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 9 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlands onderdaan.

Op 7 mei 2012 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 198-1 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.11.2011 werd ingediend door:*

*(...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt een attest voor van de Afghaanse ambassade te Nederland. Dit attest kan echter geen officieel document, uitgegeven door de bevoegde plaatselijke autoriteiten vervangen.*

*Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“Schending van art. 40bis van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.”*

Het middel luidt als volgt:

*“Dat de gedaagde de beslissing in fine motiveert als volgt:*

*Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.*

*Dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op basis van zijn bloedverwantschap in opgaande lijn. Dat de tekst van art. 40bis § 2 3° als volgt luidt:*

*4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.*

*De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.*

*Dat verzoeker de jure dient aan te tonen dat hij ten laste is van zijn bloedverwante dochter.*

*Dat in casu gedaagde stelt dat het dient te gaan om officiële documenten uitgaande van de plaatselijke autoriteiten.*

*Dat verzoeker vooreerst stelt dat hem nooit gevraagd is om officiële documenten te leveren uitgaande van de plaatselijke autoriteiten. Dat verzoeker al de gevraagde documenten meteen bij zijn aanvraag had ingediend.*

*Dat hem niets meer is gevraagd behalve deze documenten. Dat de bijlage I 9ter niets vermeldt omtrent het door gedaagde gevraagde document.*

*Maar er is meer, art. 50 §2 6° van het KB Vreemdelingen vermeldt het volgende inzake art. 40bis en hetgeen zij dienen te bewijzen:*

*6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet :*

*a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*

*b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult*

*Dat verzoeker opmerkt dat waar punt a van de dit punt duidelijk vermeldt "officiële" documenten dit bij punt b niet wordt vermeldt zodat de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat het NIET dient te gaan om officiële documenten.*

*Dat de vermelding "elk ander document" integendeel laat uitschijnen dat verzoeker met "onofficiële" documenten kan bewijzen dat hij ten laste is van zijn dochter.*

*Nog vreemder wordt wanneer deze volgens gedaagde afkomstig moeten zijn van een bevoegde plaatselijke autoriteit welke deze dan ook wezen mag.*

*Dat gedaagde op ontoelaatbare wijze twee bijkomende voorwaarden heeft toegevoegd aan de wet namelijk dat men het bewijs van ten laste zijn op officiële wijze dient te leveren en meer nog dat het bewijs van onvermogen afkomstig dient te zijn van de plaatselijke autoriteit.*

*Dat derhalve art. 40bis geschonden werd alsmede de motiveringsplicht. Immers zonder deze bijkomende voorwaarden is de beslissing voor de bestuurde niet begrijpbaar. Dat de bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard. ."*

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

*"Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt de schending van artikel 40bis van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.*

*Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991, dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.*

*De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*Verder laat de verwerende partij gelden dat:*

*het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

*3 De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.*

*Artikel 40bis §2, 4° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarop verzoeker zich beroepen heeft, luidt:*

*"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

*( ... )*

*4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."*

*Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse dochter.*

*Conform hetgeen hem gevraagd werd in de bijlage 19ter, betreft dit onder meer een bewijs van onvermogen.*

*Verzoeker meent echter dat niet mag vereist worden dat 'officiële documenten' moeten worden voorgelegd, uitgaande van de plaatselijke autoriteiten, nu de wet dit niet voorziet.*

*Hij steunt zich daartoe op artikel 50 §2, 6° van het K.B. dd. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt:*

*"§ 2. - Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :*

*(. ")*

*6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet :*

*a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*

*b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult"*

*Nu onder a) dat betrekking heeft op de bewijzen van bloedverwantschap vermeld staat: "officiële documenten of elk ander bewijs" en onder b) dat betrekking heeft op het bewijs van het ten laste zijn, enkel wordt vermeld "elk ander document" leidt verzoeker hieruit af dat geen officiële documenten moeten worden voorgelegd om de tenlastename te bewijzen.*

*Dit gaat uiteraard een brug te ver. Conform artikel 50 §2, 6° van het KB voornoemd, dient verzoeker bewijsstukken voor te brengen waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij ten laste is van zijn dochter.*

*Er wordt niet nader bepaald welke stukken dit zijn.*

*De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de beoordeling van de vraag of voldaan is*

*aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een*

*marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.*

*Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.*

*Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.*

*Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. m. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. m. 10.222 dd. 21.04.2008, [www.rvv-ccce.be](http://www.rvv-ccce.be) ).*

*"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, var klaringen e.d. m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht" (R.v.V. m. 20.907 van 19 december 2008).*

*Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er bijkomende voorwaarden werden toegevoegd aan artikel 40bis van de Wet dd. 15.12.1980.*

*"De Raad stelt op grond hiervan vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister tot het besluit komt dat "betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn van de Belgische ascendent voor de aanvraag. De betrokkene is niet onvermogen en er zijn geen financiële stortingen gebeurd. " Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste" zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken,*

*verklaringen e.dm. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan hat de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht.*

*In deze kan verwezen worden naar het arrest JIA van het Hof van Justitie (arrest C-1105 van 9 januari 2007), waarnaar verweerder eveneens verwijst in zijn nota en waarin het Hof gesteld heeft dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen taste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van de Belgische onderdaan en in dit kader de overlegging eist van de in punt 2. 9. bedoelde documenten.*

*De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid legt derhalve geenszins een bijkomende voorwaarde op aan verzoekende partij die niet bij wet of bij koninklijk besluit zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor ascendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. "*

*(R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008) (vetschrift en onderlijning toegevoegd)*

*Verzoekers beschouwingen missen dan ook elke juridische grondslag.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die*

*correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).*

*Het is niet onredelijk om te oordelen dat het bewijs van onvermogen een officieel stuk, uitgaande van de bevoegde plaatselijke autoriteiten dient te zijn, en dat een attest van de ambassade in Nederland niet kan worden aanvaard om het onvermogen in het land van herkomst te bewijzen.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.*

*Het middel kan niet worden aangenomen."*

2.3. De verzoekende partij voert onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenlezing met artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Zij stelt dat de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing twee voorwaarden toevoegt aan de wettelijke bepaling door te eisen dat er betreffende zijn onvermogen in het land van herkomst een officieel attest voor te leggen die uitgaat van een plaatselijke autoriteit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.*

*§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*1° (...)*

*4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.*

*(...)*

*§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.*

*§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.*

*De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.*

*De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door*

*de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”*

Om een verblijfsrecht te kunnen genieten als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als ascendent van een burger van de Unie, dient te verzoekende partij aan te tonen dat zij ten laste is van diegene in functie waarvan zij haar aanvraag indiende, in casu van haar meerderjarig kind.

Het motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht nu zij, een attest voorlegde van de Afghaanse ambassade te Nederland betreffende haar onvermogen dat volgens de verwerende partij geen officieel attest uitgegeven door de bevoegde plaatselijke autoriteit kan vervangen.

De verzoekende partij voert aan door te stellen dat een attest nodig is dat officieel is en uitgegeven is door de plaatselijke bevoegde autoriteit, verwerende partij bewijzen vordert die niet zijn voorzien in de wet zodat er voorwaarden worden toegevoegd aan de wet.

De vraag of een persoon ten laste is, vereiste van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, vloeit voort uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en vraagt over te leggen.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia*, waarnaar verwerende partij tevens terecht verwijst in haar nota met opmerkingen en alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43).

De vraag die zich in casu stelt, is te weten of het motief *“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt een attest voor van de Afghaanse ambassade te Nederland.”* bedoelt, zoals de verzoekende partij het interpreteert, dat enkel bewijzen aanvaard worden van officiële documenten die uitgaan van plaatselijke autoriteiten; hetzij dat de zinsnede *“Dit attest kan echter geen officieel document, uitgegeven door de bevoegde plaatselijke autoriteiten vervangen.”* ten exemplarische titel wordt geschreven omdat de verwerende partij een attest van een ambassade niet voldoende bewijskrachtig acht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet alleen een attest van de ambassade heeft voorgelegd maar tevens diverse stortingen van gelden die het kind in het verleden aan haar heeft overgeschreven. Over deze indicatie van het ten laste zijn van de verzoekende partij van haar kind wordt niets geschreven in de bestreden beslissing. Bijgevolg dringt de vaststelling zich op dat de bestreden beslissing de aanvraag afwijst enkel omdat geen officieel document van een bevoegde plaatselijke autoriteit is voorgelegd. Door andere bewijzen uit te sluiten miskent de bestreden beslissing

artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Minstens is de motivering dubbelzinnig. De motiveringsplicht is geschonden.

In de hoger beschreven mate is het onderdeel gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.4. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de kennisgeving van de bestreden beslissing, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van 7 mei 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN